

POSTANOWIENIE

Dnia 2 grudnia 2011 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Maciej Pacuda

w sprawie z powództwa Polskiego Koncernu Naftowego O. Spółki Akcyjnej w P.
i Grupy L. Spółki Akcyjnej w G.

przeciwko Prezesowi Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów

o ochronę konkurencji i nałożenie kary pieniężnej,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw
Publicznych w dniu 2 grudnia 2011 r.,

na skutek skargi kasacyjnej stron powodowych od wyroku Sądu Apelacyjnego
z dnia 11 lutego 2011 r.,

- 1. odmawia przyjęcia do rozpoznania obu skarg kasacyjnych,**
- 2. zasądza od powodów na rzecz pozwanego kwoty po 270
(dwieście siedemdziesiąt) złotych od każdego z nich tytułem
zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny wyrokiem z dnia 11 lutego 2011 r. oddalił apelację Polskiego Koncernu Naftowego O.S.A. w P. (powód ad. 1) oraz apelację Grupy L. SA. W G. (powód ad. 2) wniesione od wyroku Sądu Okręgowego z dnia 6 maja 2010 r. w sprawie przeciwko Prezesowi Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (Prezes Urzędu) z odwołania od decyzji z dnia 31 grudnia 2007 r.

Powód ad. 1 zaskarżył powyższy wyrok Sądu Apelacyjnego skargą kasacyjną w całości. Wnosząc o przyjęcie jej do rozpoznania pełnomocnik powoda ad. 1 powołał się na występowanie dwóch zagadnień prawnych.

Pierwsze z nich dotyczy pojęcia interesu publicznego, które to pojęcie zdaniem pełnomocnika powoda ad. 1 budzi poważne wątpliwości i wywołuje rozbieżności w orzecznictwie sądów, czego dowodzą powołane w skardze odwołania do interesu publicznego zawarte w wyrokach Sądu Okręgowego: z dnia 3 kwietnia 2002 r., XVII Ama 88/01 (niepubl.) oraz z dnia 21 września 1994 r., XVII Amr 21/04 (Wokanda 1995, nr 7, s. 55) i w wyrokach Sądu Najwyższego: z dnia 29 maja 2001 r., I CKN 1217/98, OSNC 2002, Nr 1, poz. 13) oraz z dnia 22 lutego 1994 r., I CRN 238/93 (OSNCP 1994, nr 10, poz. 198). Odwołując się do wskazanych wyżej orzeczeń pełnomocnik powoda ad. 1 wywodzi, że pojęcie interesu publicznego rozumiane jest wąsko; interes publiczny powinien być szczególnie starannie badany w przypadku, gdy praktyka ma dotyczyć indywidualnych przedsiębiorców; celem ustawy antymonopolowej jest ochrona interesów uczestników obrotu gospodarczego przez zakazanymi ustawie praktykami przedsiębiorców. Natomiast w wyrokach wydanych w niniejszej sprawie przez Sądy obu instancji pojęcie interesu publicznego zinterpretowano w taki sposób, że objęło ono ochroną przewidzianą w art. 1 ust. 1 ustawy przedsiębiorców, którzy w świetle powołanych wyżej orzeczeń winni dochodzić swoich roszczeń przed sądami powszechnymi, co oznacza utożsamianie interesu publicznego z interesem grupy posiadaczy samochodów posiadających miękkie gniazda zaworów. Zdaniem pełnomocnika powoda ad. 1 nie można zaś traktować interesu publicznego jako sumy indywidualnych interesów konsumentów.

Drugie ze wskazanych przez pełnomocnika powoda ad. 1 zagadnień prawnych dotyczy kryteriów pozwalających na zastosowanie wymienionych w art. 7 ustawy przesłanek klauzuli rozsądku. Konkretyzując ogólnie sformułowane zagadnienie prawne pełnomocnik powoda ad. 1 przyjął, że wypowiedzi Sądu Najwyższego wymaga wyjaśnienie następujących wątpliwości związanych ze stosowaniem art. 7: 1) czy przesłanka przyczynienia się do polepszenia produkcji, dystrybucji towarów lub do postępu technicznego lub gospodarczego jest spełniona w sytuacji, kiedy konsumenci w miejsce dotychczas oferowanego im do sprzedaży

produktu otrzymali nowocześniejszy, udoskonalony produkt posiadający taki sam skład chemiczny, takie samo zastosowanie, podobną choć nie identyczną ceną, a jedyna różnica pomiędzy nimi sprowadza się do sposobu ich aplikacji; 2) czy uciążliwość w samodzielnym skomponowaniu mieszanki paliwowej przez konsumenta jest okolicznością na tyle istotną, że nie równoważy przyczynienia się dzięki tak dokonanej zmianie polepszenia produkcji, dystrybucji towarów, postępu technicznego lub gospodarczego; 3) czy model przeciętnego konsumenta przyjęty zarówno na gruncie polskiego jak i wspólnotowego prawa konkurencji jest okolicznością, która może mieć znaczenie przy badaniu kwestii uciążliwości danej praktyki; 4) czy przesłanka zapewnienia nabywcom towarów lub ich użytkownikom odpowiedniej części wynikających z tych ulepszeń lub postępu korzyści jest spełniona w sytuacji, gdy na skutek zmiany systemu dystrybucji nastąpi obniżenie kosztów sprzedaży pozostałych paliw silnikowych poprzez zwolnienie objętości zbiorników, w których była przechowywana benzyna U95 i dzięki temu konsument odnosi podstawową korzyść z tego, że w dalszym ciągu może zaopatrywać się w paliwo przeznaczone do samochodów wyposażonych w utwardzane gniazda zawodów tyle, że nie musi płacić wyższej ceny, która w przypadku benzyny U95 byłaby nieuchronna z uwagi na wysokie koszty wiążące się z jej wytworzeniem i magazynowaniem; 5) czy przesłanka nienakładania na przedsiębiorstwa uczestniczące w porozumienie ograniczeń, które nie są niezbędne do osiągnięcia ww. celów jest spełniona w sytuacji, kiedy zmiana sposobu dystrybucji mająca silne podłoże ekonomiczne, a która podyktowana jest wyborem pomiędzy jednostronnym wycofaniem się z konfekcjonowania i sprzedaży benzyny U95 bez poinformowania o tym swoich odbiorców a poinformowaniem odbiorców o zamieni sposobu dystrybucji paliwa, jest spełniona w przypadku wyboru drugiej opcji; 6) czy przesłanka niestwarzania przedsiębiorcom możliwości wyeliminowania konkurencji na rynku jest spełniona w sytuacji gdy inni producenci paliw obecni w Polsce mają potencjalną możliwość wejścia w niszę rynkową pozostawiona po wycofaniu się z konfekcjonowania benzyny U95 dwóch największych jej producentów i czy można mówić o niespełnieniu ww. przesłanki jedynie na tej podstawie, że dwaj najwięksi przedsiębiorcy konfekcjonujący benzynę U95 w Polsce zaprzestali jej dostaw na rynek z przyczyn ekonomicznych?

Powód ad. 2 również zaskarżył powyższy wyrok Sądu Apelacyjnego w całości skargą kasacyjną. Wnosząc o przyjęcie jej do rozpoznania pełnomocnik powoda ad. 2 podnosi, że w sprawie występują trzy istotne zagadnienie prawne.

Pierwsze z nich dotyczy pojęcia interesu publicznego w świetle art. 1 ust. 1 ustawy, a konkretnie tego, czy interes publiczny powinien być rozumiany ściśle jako interes szerszego kręgu odbiorców, czy też jako interes jednostki lub wąskiej grupy jednostek, zaś wystarczającą przesłanką do podjęcia działań przez Prezesa Urzędu może być stwierdzenie, że działanie przedsiębiorców stworzyło potencjalną możliwość naruszenia zjawiska konkurencji rynkowej, nawet gdy do naruszenia faktycznie nie doszło. Wykazując potrzebę rozstrzygnięcia pierwszego ze sformułowanych zagadnień prawnych pełnomocnik powoda ad. 2 argumentuje, że sądy rozpoznające niniejszą sprawę stanęły na stanowisku, że interes publiczny z art. 1 ust. 1 ustawy należy utożsamiać z interesem jednostkowym obejmującym wąską grupę posiadaczy samochodów z miękkimi gniazdami zaworów. Wyrażony przez oba sądy pogląd pozostaje więc w sprzeczności z dominującym w orzecznictwie stanowiskiem, zgodnie z którym interes publiczny nie może być utożsamiany z prywatnoprawnym interesem przedsiębiorcy i konsumenta, zaś naruszenie interesu publicznoprawnego ma miejsce wówczas, gdy skutkami działań dotknięty jest szerszy krąg uczestników rynku. Pełnomocnik powoda ad. 2 podnosi również, że w orzecznictwie funkcjonuje pogląd odmienny, wedle którego każde działanie wymierzone w mechanizm konkurencji godzi w interes publiczny (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 czerwca 2008 r., III SK 40/07), w związku z czym okoliczność, że działania te kierowane są przeciwko niewielkiej liczbie przedsiębiorców lub konsumentów nie ma znaczenia (wyrok SOKiK z dnia 16 listopada 2005 r., XVII Ama 97/04, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26 lutego 2004 r., III SK 1/04). W ocenie pełnomocnika powoda ad. 2 właściwa jest zaś pierwsza z przedstawionych linii orzecznictwa, opierająca się na rozumieniu interesu publicznego jako interesu szerszego kręgu odbiorców. Jedynie bowiem wówczas może dojść do naruszenia równowagi rynkowej i mechanizmów gospodarczych, a w konsekwencji do wywołania odczuwalnych, negatywnych skutków na określonym rynku. Zdaniem pełnomocnika powoda ad. 2 przepis art. 1 ustawy winien być interpretowany ściśle z uwagi na wymogi wynikające z art. 22

Konstytucji RP (z odwołaniem do wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 8 lipca 2008 r., K 46/07). Wbrew powyższej zasadzie wyroki Sądu Apelacyjnego oraz Sądu Okręgowego w niniejszej sprawie zostały oparte na rozszerzającej wykładni pojęcia interesu publicznego, ponieważ za wystarczającą przesłankę wszczęcia i prowadzenia przez Prezesa Urzędu postępowania uznały potencjalne naruszenie interesu wąskiej grupy posiadaczy samochodów z miękkimi gniazdami zaworów, do którego w istocie nigdy nie doszło.

Drugie zagadnienie prawne dotyczy ustalania kryteriów pozwalających na zastosowanie wymienionych w art. 7 ustawy przesłanek klauzuli rozsądku. W tym zakresie pełnomocnik powoda ad. 2 wskazał na potrzebę prawidłowej wykładni przesłanek zastosowania art. 7 w związku z art. 11 ust. 2 ustawy. Uzasadniając potrzebę rozpoznania skargi kasacyjnej podniósł, że w świetle wyroków Sądu Apelacyjnego oraz Sądu Okręgowego interpretacja kryteriów zastosowania art. 7 ustawy budzi w niniejszej sprawie istotne wątpliwości, ponieważ na tle zebranego w sprawie materiału dowodowego wskazującego jednoznacznie na prokonkurencyjny charakter działań powód oba sądy uznały, że korzyści natury gospodarczej i społecznej, takie jak wzrost produkcji, postęp techniczny, obniżki cen, utrzymanie poziomu zatrudnienia dają bilans negatywny, to znaczy nie przeważają, ani nawet nie równoważą stopnia i zakresu ograniczenia konkurencji powstałego na skutek zawartego porozumienia. Okolicznością przesądzającą zaś o braku efektywności ekonomicznej jest w ocenie sądów obu instancji rzekoma uciążliwość stosowania dodatku potasowego. Dlatego zdaniem pełnomocnika powoda ad. 2 konieczne jest rozstrzygnięcie następujących kwestii: 1) czy w rozumieniu art. 7 ust. 1 ustawy przesłanka przyczynienia się do polepszenia produkcji, dystrybucji towarów lub do postępu technicznego lub gospodarczego jest spełniona w sytuacji, gdy w zamian do dotychczas oferowany produkt konsument uzyskuje dostęp do nowocześniejszego produktu o takim samym składzie chemicznym i przeznaczeniu, podobnej cenie, różniącego się od dotychczasowego jedynie sposobem aplikacji, a także czy konieczność innego sposobu aplikacji produktu, poprzez samodzielne skomponowanie mieszanki, jest na tyle istotna, że przesądza o braku korzyści ekonomicznych podjętych przez przedsiębiorców działań; 2) czy przesłanka dotycząca zapewniania nabywcom towarów lub ich użytkownikom odpowiedniej

części wynikających z tych ulepszeń lub postępu korzyści jest spełniona w sytuacji, gdy na skutek zmiany systemu dystrybucji nastąpiło obniżenie kosztów sprzedaży pozostałych paliw silnikowych poprzez zwolnienie objętości zbiorników, w których była przechowywana benzyna U95, które przyniosło wymierne korzyści finansowe pozostałym uczestnikom rynku paliwowego zarówno na szczeblu hurtowym jak i detalicznym; 3) czy przesłanka dotycząca nienakładania na przedsiębiorstwa uczestniczące w porozumienie ograniczeń, które nie są niezbędne do osiągnięcia wskazanych celów jest spełniona w sytuacji, gdy przedsiębiorstwo informuje odbiorców, w tym konkurentów, o zmianie sposobu dystrybucji paliwa w miejsce podjęcia decyzji jednostronnej i nieujawnionej kontrahentom, co mogłoby być uznane za przejaw nadużycia pozycji dominującej; 4) czy przesłanka odnosząca się do niestwarzania przedsiębiorcom możliwości wyeliminowania konkurencji na rynku jest spełniona w sytuacji, gdy inni producenci paliw na rynku mają potencjalną możliwość wejścia w niszę rynkową pozostawioną po wycofaniu się z produkcji benzyny U95 dwóch największych jej producentów oraz czy sam fakt zaprzestania produkcji określonego towaru z przyczyn ekonomicznych przez dwa wiodące na tym rynku podmioty przesądza o wyeliminowaniu konkurencji.

Trzecie zagadnienie podniesione w skardze kasacyjnej powoda ad. 2 odnosi się do kwestii dopuszczalności odmiennego sformułowania zarzutów w postanowieniu o wszczęciu postępowania antymonopolowego i w decyzji kończącej postępowanie w świetle art. 10 i 11 w związku z art. 80 ustawy postulujących prawo strony co do ochrony jej praw i czynnego udziału w postępowaniu oraz art. 66 ustawy nakazującego objąć decyzją jedynie te zarzuty, do których strona mogła się ustosunkować. W odniesieniu do trzeciego zagadnienia prawnego pełnomocnik powoda ad. 2 podniósł, że Prezes Urzędu w postanowieniu o wszczęciu postępowania z dnia 21 marca 2003 r. wskazał na podejrzenie zawarcia przez powodów ad. 1 i ad. 2 porozumienia, które wyeliminowało konkurencję na krajowym rynku sprzedaży benzyny uniwersalnej. Natomiast w zaskarżonej w niniejszej sprawie decyzji, Prezes Urzędu uznał za zakazaną praktykę zawarcie porozumienia ograniczającego konkurencję polegającego na ustaleniu jednoczesnego zakończenia produkcji i dystrybucji benzyny uniwersalnej oraz wyłączeniu ryzyka przejęcia rynku przez konkurenta. Na tym tle pełnomocnik powoda ad. 2 upatruje

występowania w sprawie istotnego zagadnienia prawnego dotyczącego art. 66 ustawy i problemu, czy decyzja kończąca postępowanie może odnosić się do zarzutów, które nie zostały sformułowane w postanowieniu o wszczęciu postępowania, a strona znając zarzut sformułowany w postanowieniu o wszczęciu postępowania powinna podjąć obronę w zakresie wszystkich innych potencjalnych zarzutów mieszczących się teoretycznie w zarzucie głównym, czy też organ administracji publicznej jako emanacja państwa jest związany postawionym stronie zarzutem i o ile zarzut ten nie zostanie rozszerzony lub zmieniony w toku postępowania, nie może oprzeć rozstrzygnięcia na zarzucie odmiennym. Zdaniem pełnomocnika powoda ad. 2 w postanowieniu o wszczęciu postępowania organ antymonopolowy musi jasno określić, jakiego rodzaju naruszenia przepisów ustawy Prezes Urzędu dopatruje się w zachowaniach przedsiębiorców i jaka jest jego kwalifikacja prawna. Pełnomocnik powoda ad. 2 zwraca uwagę, że art. 5 ust. 1 ustawy stopniuje skalę oddziaływania przedsiębiorców na konkurencję, rozróżniając między eliminacją konkurencji a jej ograniczeniem lub naruszeniem w inny sposób. Eliminacja konkurencji jest zaś najdalej idącą postacią oddziaływania zachowania przedsiębiorcy na konkurencję. Każda z postaci oddziaływania na rynek wymaga wykazania odmiennych przesłanek prawnych, które z kolei determinują przyjętą przez uczestnika postępowania linię obrony i argumentację oraz wyznaczają kierunek postępowania dowodowego.

W odpowiedzi na skargi kasacyjne powodów ad. 1 i ad. 2 Prezes Urzędu wniósł o wydanie postanowienia o odmowie przyjęcia przedmiotowych skarg do rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skargi kasacyjne powodów ad. 1 i ad. 2 zostały oparte na art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Z utrwalonego orzecznictwa Sądu Najwyższego wynika, że jeżeli wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania opiera się na przesłance wymienionej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., pełnomocnik skarżącego ma obowiązek przedstawienia odpowiedniego wyводу. Powinien on być zbliżony w swej treści do tego, jaki jest przyjęty przy przedstawieniu zagadnienia prawnego przez sąd odwoławczy na

podstawie art. 390 k.p.c. (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 maja 2006 r., V CSK 75/06, niepublikowane). Analogicznie należy traktować wymogi konstrukcyjne samego zagadnienia prawnego, formułowanego w ramach przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Zagadnienie prawne musi odpowiadać określonym wymaganiom, a mianowicie: 1) pozostawać w związku z rozpoznawaną sprawą (postanowienia SN z dnia 13 lipca 2007 r., sygn. akt III CSK 180/07, niepublikowane), co oznacza że powinno odnosić się do przepisów prawa znajdujących zastosowanie w sprawie, które objęte są podstawą skargi kasacyjnej (postanowienie SN z dnia 9 lutego 2011 r., III SK 43/10, niepublikowane); 2) być przedstawione w sposób ogólny i abstrakcyjny tak, by umożliwić Sądowi Najwyższemu udzielenie uniwersalnej odpowiedzi, nie sprowadzającej się do samej subsumcji i rozstrzygnięcia konkretnego sporu (postanowienia SN z dnia 5 grudnia 2008 r., III CZP 119/08, LEX nr 478179) i 3) dotyczyć zagadnienia budzącego rzeczywiście istotne (poważne) wątpliwości. Istotność zagadnienia prawnego konkretyzuje się zaś w tym, że w danej sprawie występuje problem mający znaczenie dla rozwoju prawa i praktyki sądowej (postanowienie SN z dnia 25 października 2007 r., sygn. akt V CSK 356/07, niepublikowane). Twierdzenie o występowaniu istotnego zagadnienia prawnego jest uzasadnione tylko wtedy, kiedy przedstawiony problem prawny nie został jeszcze rozstrzygnięty przez Sąd Najwyższy lub kiedy istnieją w piśmiennictwie rozbieżne poglądy w tym zakresie, wynikające z odmiennej wykładni przepisów konstruujących to zagadnienie (postanowienia SN z dnia 10 marca 2010 r., II UK 363/09, LEX nr 577467, z dnia 12 marca 2010 r., II UK 400/09, LEX nr 577468). Ponadto zagadnienie powinno zostać sformułowane z przytoczeniem przepisów prawa, na tle których powstało (postanowienia SN z dnia 13 lipca 2007 r., sygn. akt III CSK 180/07; z dnia 10 sierpnia 2010 r., sygn. akt IV CSK 228/10, niepublikowane). Wreszcie, zagadnieniu prawnemu musi towarzyszyć odpowiedni wywód zawierający należycie uzasadnioną argumentację, przemawiającą za jego rozstrzygnięciem w określony sposób oraz wykazującą wadliwość sposobu rozwiązania przedmiotowego zagadnienia w zaskarżonym orzeczeniu (postanowienie SN z dnia 9 lutego 2011 r., III SK 41/10, niepublikowane).

Odnosząc powyższe założenia co do wymogów konstrukcyjnych i merytorycznych, jakim powinien odpowiadać wniosek o przyjęcie do rozpoznania skargi kasacyjnej oparty na podstawie art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. i jego uzasadnienie, do skargi kasacyjnej powoda ad. 1, Sąd Najwyższy stwierdza, że sformułowany w skardze kasacyjnej problem dotyczący interesu publicznego nie jest zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., ponieważ doczekał się obszernego orzecznictwa i piśmiennictwa. Jest to więc zagadnienie, które zostało wyjaśnione w orzecznictwie Sądu Najwyższego, w szczególności w wyroku z dnia 5 czerwca 2008 r., III SK 40/07 (LEX nr 479320), gdzie skonfrontowano zarysowane przez pełnomocnika powoda ad. 1 linie orzecznictwa i wyjaśniono, jak przedmiotowe pojęcie należy rozumieć.

Odnosząc się do problemu dotyczącego kryteriów pozwalających na zastosowanie wymienionych w art. 7 ustawy przesłanek klauzuli rozsądku, Sąd Najwyższy stwierdza z kolei, że powyższy problem, w ujęciu zaprezentowanym w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie do rozpoznania skargi kasacyjnej powoda ad. 1, nie jest zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Oderwany jest bowiem od treści tego przepisu i możliwości jego wykładni. W pierwszej kolejności Sąd Najwyższy zwraca uwagę, że powód ad. 1 odwołał się ogólnie do art. 7 ustawy, podczas gdy przepis ten w ust. 1 określa przesłanki, których spełnienie uzasadnia wydanie rozporządzenia Rady Ministrów, bądź decyzji Prezesa Urzędu. W ust. 2 przepis ten określa zaś treść rozporządzeń wykonawczych. W funkcjonalnym związku z wyartykułowanymi przez skarżącego zagadnieniami pozostaje wyłącznie art. 7 ust. 1, podczas gdy zagadnienie prawne odwołuje się do art. 7 ustawy postrzeganego jako całość. W dalszej kolejności Sąd Najwyższy stwierdza, że zawarte w skardze zagadnienie dotyczące przesłanek tzw. klauzuli rozsądku zostało sformułowane w taki sposób, że dotyczy ono zastosowania art. 7 ust. 1 ustawy w okolicznościach faktycznych konkretnej sprawy, a nie interpretacji tego przepisu pod kątem uniwersalnej wykładni poszczególnych przesłanek przedmiotowej instytucji prawa ochrony konkurencji. Wskazuje na to wyliczenie szczegółowych problemów, jakich nastrocza rzekomo interpretacja art. 7 ust. 1 ustawy, które zostały bezpośrednio powiązane treściowo ze stanem faktycznym niniejszej sprawy, o czym świadczą powtarzające się

odwołania do produktu objętego zakwestionowanym porozumieniem, czyli benzyny U95.

Decydujące znaczenie dla odmowy przyjęcia do rozpoznania skargi kasacyjnej powoda ad. 1 w zakresie drugiego z podniesionych zagadnień prawnych ma jednak ograniczenie się do samego, hasłowego, wyartykułowania problemów prawnych dotyczących poszczególnych przesłanek zastosowania art. 7 ust. 1 ustawy. Wyliczeniu zidentyfikowanych przez powoda ad. 1 problemów nie towarzyszy jakakolwiek argumentacja jurydyczna wykraczająca poza negację sposobu zastosowania tego przepisu przez sądy pierwszej i drugiej instancji w okolicznościach niniejszej sprawy. Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w tym zakresie nie zawiera odpowiednio uzasadnionej propozycji wykładni art. 7 ust. 1. Nie uwzględnia też dotychczasowego dorobku piśmiennictwa, z wyjątkiem ogólnikowych odwołań w zakresie nazw poszczególnych przesłanek tzw. klauzuli rozsądku. Brak stosownego wywodu w uzasadnieniu potrzeby rozstrzygnięcia zagadnienia prawnego wraz z argumentacją identyfikującą prawidłowy kierunek wykładni powoduje, że skarżący nie wykazał w wymagany sposób występowania w sprawie przesłanki, o której mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.

Skarga kasacyjna powoda ad. 2 nie kwalifikowała się do przyjęcia celem jej merytorycznego rozpoznania z analogicznych powodów. Powielono w niej oba zagadnienia podniesione w skardze kasacyjnej powoda ad. 1 i w podobny sposób skonstruowano wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania.

W zakresie dotyczącym zagadnienia prawnego odnoszącego się do pojęcia interesu publicznego zważyć należy, że powód ad. 2 odwołał się co prawda do powołanego wyżej wyroku Sądu Najwyższego z dnia 5 czerwca 2008 r., III SK 40/07, jednakże w swej argumentacji nie uwzględnił tego, że powyższe orzeczenie wyjaśniło wątpliwości co do rozumienia i znaczenia tej instytucji dla stosowania przepisów ustawy, podsumowując dotychczasowe orzecznictwo i rozstrzygając występujące w nim wątpliwości. Powód ad. 2 poprzestał na samym odwołaniu się do przedmiotowego wyroku, zaliczając go do grupy orzeczeń reprezentatywnych dla krytycznie ocenianego przez niego nurtu, nie podważając przy tym w żaden sposób zaprezentowanej w powołanym orzeczeniu argumentacji. Za skuteczne

zakwestionowanie tez tego wyroku nie można bowiem uważać lakonicznego powołanie się na konstytucyjną zasadę wolności działalności gospodarczej oraz na jedno orzeczenie Trybunału Konstytucyjnego (wyrok z 8 lipca 2008 r., K 46/07), w sytuacji gdy piśmiennictwo konstytucyjne wyprowadza z ustawy zasadniczej dla władzy publicznej obowiązek ochrony konkurencji na rynku jako jednego z fundamentów ustroju gospodarczego Rzeczypospolitej Polskiej.

W zakresie zagadnienia prawnego dotyczącego problematyki tzw. klauzuli rozsądku, wnioski o przyjęcie skargi kasacyjnej powoda ad. 2 i jego uzasadnienie dotknięte jest tymi samymi wadami konstrukcyjnymi, jakie stwierdzono powyżej w odniesieniu do skargi kasacyjnej powoda ad. 1.

Wywód spełniający przedstawione na wstępie wymogi co do konstrukcji uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania opartej na przesłance z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. nie towarzyszy również trzeciemu z zagadnień prawnych wyodrębnionych w skardze kasacyjnej powoda ad. 2. W tym zakresie ogranicza się on bowiem do postawienia pewnych tez, którym towarzyszy wyjątkowo lakoniczna argumentacja, sprowadzająca się do doprecyzowania szeroko zakrojonego na wstępie zagadnienia prawnego. Brak natomiast wymaganej w orzecznictwie Sądu Najwyższego analizy samego zagadnienia prawnego wraz z należycie umotywowaną propozycją jego rozstrzygnięcia. Powód ad. 2 nie odniósł się w ogóle do związków między wpływem zmiany opisu zarzucanej praktyki w postanowieniu o wszczęciu postępowania oraz w kończącej to postępowanie decyzji a dyspozycją art. 66 ustawy, problematyki modelu sądowej kontroli postępowania prowadzonego przez organ antymonopolowy (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 sierpnia 2009 r., sygn. akt III SK 5/09, OSNP 2011, Nr 9-10, poz. 144), czy chociażby standardów wypracowanych w tym zakresie w sprawach z zakresu regulacji telekomunikacji (wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 21 września 2010 r., III SK 8/10, LEX 646368 oraz z dnia 14 kwietnia 2010 r. III SK 1/10, LEX 577853).

Z przytoczonych względów Sąd Najwyższy orzekł o odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. O kosztach postępowania kasacyjnego rozstrzygnięto stosownie do art. 98 § 1 i 3 w związku z art. 108 § 1 k.p.c. oraz § 12 ust. 4 pkt 2 w związku z § 13 ust. 3 pkt 3

rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1349 ze zm.).